

XVI. Мракътъ настѣпва.

Като излѣзе старецътъ, Мариусъ зе да си мисли, дали нѣма да сбърка, ако дружи съ Жанъ-Валжана, ако го пуца въ кѣщата си, ако го кани на трапезата си, ако се рѣжува съ него. Жанъ Валжанъ е крадецъ и затворникъ. Бива ли да дружимъ съ такива хора? Наистина той сега се е разкаялъ, станалъ много добъръ, помага на сиромаси, зель Козета и я отхранилъ. Всичко това е добръ, но се пакъ Жанъ Валжанъ трѣбва да е опасенъ човѣкъ. Макаръ че той се изповѣда и плака прѣдъ Мариуса, послѣдниятъ пакъ усѣщаше отвращение къмъ него. Затова той рѣши да го приеме еднажъ-дважъ студено и сетнѣ да скжса познанството си и роднинството си съ него.

На другия день Жанъ Валжанъ отиде въ Мариусови, но този пжтъ той не бѣ поканенъ въ гостната стая, ами въ една долня стая, която отъ мѣсеци не бѣ нито чистена, нито метена. Изеднажъ Жанъ-Валжанъ разбра, че Мариусъ не го приема съ добро сърдце. При все това той влѣзе въ прашната стая и силно се замисли.

Веднага при него влѣзна Козета.

— А, тате, защо не излѣзете горѣ?

— Не искамъ, рече старецътъ.

— Какъ не искашъ? Азъ толкова те обичамъ! Приготвила съмъ хубава стая за тебе, ще обѣдвашъ и вечеряшъ съ насъ.

— Не, не, не е нужно това. Азъ вече не съмъ ви баща. Вие си имате мжжъ.

— Да, азъ си имамъ мжжъ, но обичамъ и уважавамъ баща си. Той ме избави отъ толкова мжки и неволи. Той е толкова добъръ!